

**Gondolatok az Európát ért invázióval összefüggésben
(„Migrációs” válság Európában)**

Készítette: Földi László

Első gondolat: Európa háborúba keveredett

A közvélemény és a politikusok nagy része is háború alatt a puskaropogás zaját érti. Azt, amikor látható reguláris erők állnak szemben egymással, nemzetek gyürkőznek neki, hogy új területeket szerezzenek, vagy éppen megvédjék érdekeiket az arra spekulálókkal szemben. Csapatmozgások követik a harcászati megfontolásokat és egyenruhás tábornokok néznek szigorú tekintettel a feladatok elé.

Valóban ez a háború! Valóban ez a háború korunkban, a XXI. század második évtizedében?

A második világháborúban Tuhacsevszki, Zsukov vagy Guderian hadvezetése nem az ellenséges erők megsemmisítésére irányult, hanem az ellenség moráljának és harcképességének a felszámolására. A totális háború logikája jelent meg Clausewitz „kiszámítható csapatmozgás” koncepciójával szemben, akinél csupán a stratégiai előny kivívása volt a cél, és a hadviselés módszere.

Amennyiben a „modern kori európai hadviselést” a XVII. századtól eredtetjük és azt mondjuk, hogy napjainkig az első, második, harmadik generációs hadviselés volt nyomon követhető – konkrét történelmi korszakokra bontva – akkor ma már az úgynevezett „negyedik generációs hadviselés” az ami determinálja a világban zajló háborús folyamatokat.

A teljesség igénye nélkül hogyan jellemezhető az első három generációs hadviselés?

Az *első generációs hadviselés* fő jellemzője, ami a XVII. századtól a XIX. század végéig tartott, a vonalban és oszlopban harcoló gyalogság szembenállása volt. A célok között nem szerepelt az ellenség megsemmisítése, csupán egy olyan előny elérése, mely a csata megnyerését tette lehetővé, és e tény az ellenfél el is ismerte.

A *második generációs hadviselést* leginkább az I. Világháború és annak kegyetlen volta jellemzi. Olyan hadieszközök jelentek meg, melyek képesek voltak arra – és ez céljá is vált – hogy megsemmisítsék az ellenség haderejét, kimerítsék a hátszág háborúképes potenciálját. Taktikai értelemben az engedelmességet fontosabbnak tartották, mint az ésszerű megoldásokat, ezért is volt nagyobb az emberveszteség a frontokon, mint az indokolt lett volna.

A *harmadik generációs hadviselésben* a „non-lineáris” harceljárások azaz a manőverek a gyorsaság, a meglepetés fontossága felülírta a korábbi formákat. Nem az ellenség elpusztítása, hanem a „lélektani” egyensúlyának a megzavarása volt a cél. Ugyanakkor a „totális háború” jegyeit is magán viselte, hisz nem létezett hátszág, mert az ellenség azt is képes volt támadni. Igyekeztek megtörni a civil lakosságot, ezért fordulhatott elő, hogy a második világháború 50 millió ember halálához vezetett.

Látható, hogy eme három hadviselési formának alapvetően közös logikája, hogy nemzetek állnak szemben egymással, reguláris erők harcolnak és mind módszereiben, mind a haditechnikát tekintve a klasszikus háború formája zajlik.

Ezek közös célja: az érdekérvényesítés, a fennálló – ellenséges - rend megdöntése, a polgári lakosság megfélemlítése, a rendvédelem széttzilálása, a nyugalom és a béke bojkottálása.

Ma Európában a béke és nyugalom egyre inkább vágyálom, ahogy a fennálló rend megtartása is.

Eluralkodik a félelem és egyre több embert borzasztanak el olyan események, amelyek korábban nem jellemezték életünket. Megindult egyfajta szűk és kiszámíthatatlan réteg, csoport szerveződés érdekérvényesítése, oly módon hogy képesek a törvényen felettségük pozíciójából széttzilálni a rendvédelmi szervek munkáját, mindezzel felülírni a törvényességét.

Ezt hívjuk negyedik generációs hadviselésnek.

E sajátos háború alapvető jellemzői, hogy nem nemzetek állnak szemben egymással, hanem olyan érdekcsoportok, amelyek más célok mentén - határoktól függetlenül - szerveződnek. Iszlám milíciák és terroristák épp úgy tagjai e „nem kívánt klubnak”, mint gazdasági érdekcsoportok, befolyásra törekvő médiaguruk, vagy akár fanatikus ellenérdekű nagyhatalmak által támogatott civil szerveződések, akik nem csak a törvényeket, hanem a többség érdekeit is figyelmen kívül hagyják. Képesek terrorizálni országokat, régiókat akár egy egész kontinenst is. Ráadásul a különböző érdekek mentén szerveződő csoportok akaratlanul is egy tömböt alkotnak a fennálló társadalmi renddel szemben. Mert nyilvánvaló, hogy más a célja Európa megtámadásával a bevándorlók közt megbújó muszlim terroristáknak, mint annak a tőkécsoportnak, mely olcsó munkaerőt remél a menekülteknek álcázott embertömeg Európába csábításával. Ugyanakkor kontinensünk romba döntésével - egész más logika mentén - részt vesznek idegen titkosszolgálatok által pénzelt civil szervezetek is akik az egyén szabadságát előbbre valónak gondolják, mint a zsidó – keresztény kultúra megőrzését, és a társadalmi egyensúly fenntartását. Mégis a különböző háttérű szerveződések elérték, hogy Európa hadszíntérré vált. A negyedik generációs hadviselés fő célpontjává vált, és ennek minden negatív következményét megszenvedí.

Hogyan lehetne védekezni akkor, ha nincs egy frontvonal, ahol a csapatok szemben állnak? A váratlanság és a kiszámíthatatlanság a jellemző élethelyzet, mely rettegést jelent a mindennapokban. A bürokrácia, a rendvédelem széttzilálva. A potenciális szövetséges országok – lásd Európai Unió országai egymás ellen fordulnak és a fantomellenség elöl le akarják zárni az Unió belső határait, ahelyett hogy Európát védenék. Mindeközben az ellenség a bástyákon belül van, nála van a fehér bábu, és nem szabályosan lép. Remekül használja és tematizálja a médiát és ezzel rettegésben tartja az embereket. És ami a legsúlyosabb, hogy a ma ismert harcászati védelmi eszközökkel és módszerekkel rövidtávon elpusztíthatatlan.

Mi ez, ha nem háborús helyzet, vagy a béke másként?

Második gondolat: A terrorizmus mint az új hadviselés

Terrorista vagy anarchista olyan főként magányos merénylő, aki egyedül száll szembe a fennálló hatalommal, és merénylettel kívánja befolyásolni a történelem menetét. Például Gavriilo Princip aki 1914-ben megölte Ferenc Ferdinánd trónörökösét Szarajevóban.

Terrorista vagy szabadságharcos, azaz kisebb nagyobb csoportokban saját országuk „felszabadításáért” harcoló magukat hazafinak nevező polgárai az adott országnak. Például Che Guevara és gerillái, akik célja egész Dél-Amerika fellázítása volt, ez Kubában sikerrel járt, Bolíviában nem.

Terrorista vagy szélsőséges politikai nézeteket valló a kapitalizmust és annak szimbólumait elutasító főként fiatalok néhány fős szervezete, például Vörös Brigádok szélsőbaloldali csoport, akik legismertebb tette 1978-ban Aldo Moro olasz miniszterelnök elrablása és meggyilkolása.

Terrorista vagy egy nagyhatalom mely, ha érdekei úgy diktálják katonai akcióval is képes hatalmi ambícióit érvényesíteni egy másik országgal esetleg egy adott régióval szemben. Például Irak ellen az USA vezette NATO támadás.

Terrorista vagy ideológiai alapú muszlim katonák, akik számára minden más vallású potenciális ellenség, és ezért fegyverrel kívánnak érvényt szerezni saját – iszlám – hitük mindenképp felettiségeinek.

A modern kori másként gondolkodást, az akaratérvényesítés erőszakos formáját, vagy a politikai szándék ellentmondást nem tűrő érvényesítését hívhatjuk terrorizmusnak. Olyan cselekvés, vagy cselekvéssor ez, mely a közvéleményben akkor vált ki megütközést, ha drasztikus, főként merénylet formájában jelentkezik, és kelt félelmet, vált ki időszakosan pánikot. Nem kívánom a terrorizmus fogalmát az eddig ismert tudományos meghatározással definiálni, mert nem lehet csupán egy fogalmi rendszerben megjeleníteni. Ráadásul azt látjuk, hogy a terrorizmus igazi, és valóban történelmet befolyásoló formája nem egy-egy bombatámadás, vagy fegyveres merénylet. Ezek taktikai elemei egy sokkal összetettebb stratégiának. Kijelenthetjük, hogy a XXI. század a „terrorizmus” évszázada lesz. Mégpedig azért, mert iparaggá nőtte ki magát az erőszakra épülő a törvényeket figyelmen kívül hagyó érdekérvényesítés. Olyan élethelyzetben látjuk ezt, amikor a kisebbség érdeke immáron abszolút értelemben képes felülmúlni a többség akaratát és korábbi életminőségét.

2016-ban Európa kétségbeesetten keresi azt a néhány terroristát, akik elég elvetemültek, hogy megzavarják a kontinens nyugalalmát. Robbantásoktól és merényletektől fél, és képtelen megérteni – különösen a politikai elit – hogy a terrorizmus egy folyamat, amely során emberi akarat szerint alakul át a konszolidált életünk és válunk ez esetben muszlim katonák célpontjává.

Európa elég óvatlan volt ahhoz, hogy ne ismerje föl a migrációs politika életveszélyes öngólját. Napjaink iszlám terroristái muszlim katonák, akik nem robbantani vagy gyilkolni akarnak, hanem elhiszik saját parancsnokaiknak, hogy háborút vívnak a hitetlen keresztényekkel és zsidókkal. Teszik ezt azért, mert élettérre van szükségük, mert a fejlett világ az ő kárukra gazdagodott az elmúlt évtizedekben, mert a nyugati demokráciák beleavatkoztak mindennapjaikba és szédülták hagyományos társadalmi formációjukat. Európa ellen támadó muszlim hadsereget képzett katonatisztek és operatív munkában jártas volt titkosszolgálati vezetők irányítják. Akik ma kiadják a parancsokat, főként volt iraki fegyveres testületek a NATO által földönfutóvá tett tisztjei.

Szó nincs terrortámadásról, vagy terrorizmusról. Kristálytisztán látszik az a stratégia, mely komoly csapásra képes az elkényelmesedett és önmaga nagyságától megrészegetett demokráciák rendjére. Abban a pillanatban, hogy Európa önként megnyitotta kapuit a bevándorlók előtt azonnal ráépülte a lehetőségre, és annyi muszlim katonát telepítettek kontinensünkre, amennyit éppen mozgósítani tudtak.

Ugyanakkor már az terrortámadás, ahogy a mára több mint másfélmillió ember illegálisan az unióban tartózkodik. Totális zavart keltettek, mert törvénytelen módon érkeztek keresztülgázolva a zöldhatáron és a vérszegény határőrizeti szerveken és közben megállapíthatatlan identitásuk. Ezzel lekötötték a rendvédelem figyelmét, erejét és egyes régiókban teljes káoszba taszították az állami bürokrácia működését. Megosztották a társadalmat és esélyt adtak arra, hogy a politikai szélsőségek megszilárdítsák népszerűségüket a választók körében.

És közben tökéletes operatív munkát végeztek. Azért, hogy elfedjék az igazi harcosokat kijelöltek hangadókat, akik a kritikus létszámú – 3-5 ezer fős - tömeget mozgatták és egyben magukra vonták a hatóságok figyelmét. A kiképzett katonák eközben akadálytalanul jutottak Európa belsejébe és kezdhették el feladataik végrehajtását. A legfőbb parancs a beilleszkedés, a feltételek megismerése és olyan támogatók beszerzése, akik európai polgárok és megfelelő identitással nyelv- és helyismerettel is rendelkeznek. Vannak köztük robbantásra és merényletre kiszemelvek, de nagyobb számban vannak a segédkategóriás ügynökök, hálózati kapcsolatok. Az ő dolguk, hogy konspirált lakásokat biztosítsanak a találkozókra és az elrejtőzéshez, autókat béreljenek, bankszámlát nyissanak.

A cél persze az, hogy a megfelelő feltételek esetén konkrét támadásokat hajtsanak végre robbantsanak, fegyveres akciókat bonyolítsanak. Tartsák napirenden Európa polgáraiban a félelmet és rettegést. S ha lehet, változzanak utcai harctérre az Unió városai olyanná, mint ami Irakban, Szíriában, Afganisztánban, Líbiában, vagy bármely fegyveres konfliktussal terhelt országban van.

A terrorcselekmény egyszeri akció, ami most zajlik az egy katonai támadás és félő, hogy hosszú ideig eltart.

Harmadik gondolat: Taktikai válaszok a stratégiai kihívásra

A politika az egyetlen olyan szakma, ahol nem adatik meg a tévedés joga. Egyfelől, mert itt a tévedések súlyos stratégiai értékű katasztrófához vezethetnek. Másrészt, ez az a kör, mely minden eszközt igénybe vehet az abszolút informáltság elérése érdekében. Rendelkezésre áll a tudományos háttér, a sajtó, a diplomáciai csatornák, épp úgy mint a titkosszolgálatok operatív lehetőségei. S mindezek fölött - vagy éppen ezek szintéziseként - jelen van a háttéralkuk tárháza, a titkos diplomácia „szuperfegyvere”.

Mégis azt látjuk 2016-ban, hogy Európa meghatározó politikusai – tisztelet a kevés kivételnek - a stratégia teljes hiányával küszködnek az úgynevezett migrációs válsággal. S ha mindez nem lenne elég baj, stratégiának állítanak be taktikai lépéseket, mint a kerítéssel lezárt schengeni határok, azon belül is a tagállamok közötti fokozott határellenőrzés visszaállítása, a terrorgyanus személyek regisztrálása és megfigyelése, ezzel összhangban a terrorizmussal szembeni fellépést segítő nemzetállami szigorítások (lásd Belgium, Dánia Franciaország és a többi)

Mindezzel nem az a baj, hogy Európát a teljes kilátástalanságba taszítja a védelem hiánya, hanem, hogy politikai víziókat – demokráciánkban – felkent politikusok tudnak gyakorlattá tenni. Most azt látjuk, hogy kontinensünk ellen megindult inváziót nem lehet megfékezni. Ezért a kihívást elneveztük – a tényekkel szemben – migrációnak, holott már a népvándorlás definíció is helytelen, hisz látható, hogy hosszútávon Európa elfoglalása a célja az ideérkező százezreknek és az indulásra kész millióknak.

Hová lett az MBP (Menekült Biztonsági Protokoll) évtizedes bevett gyakorlata? 1956-ban, azt követően, hogy a Szovjet csapatok szétverték a magyar forradalmat, sokan döntöttek úgy - illetve kénytelenek voltak úgy dönteni - hogy elhagyják Magyarországot. A legkézenfekvőbb irány Ausztria volt, ahol az anyaországot elhagyók táborokban várták, hogy az illetékes osztrák szervek döntsenek státuszukról. Szó sem volt arról, hogy automatikusan mindenkit migránsnak tekintsenek. Egyenként ellenőrizték a menekülőket. Identitásuk megállapítása mellett a kikérdezés lényeges iránya volt, hogy mit csináltak a magyar forradalom idején. Többször meghallgattak mindenkit, hogy kiszűrjék, vallomásaikban van-e ellentmondás, vagy eltérés a korábbi nyilatkozatokhoz képest. Tanukat kellett megnevezniük, akik esetleg megerősíthették az általuk elmondottakat. Miután maradhattak - mert voltak, akiknek nem hittek és vélelmezték, hogy átküldött orosz ügynökök, ezért visszatoloncolták őket - jött a második forduló. Megnevezhették azt az országot, ahová szerettek volna továbbmenni. Úgy mint USA, Kanada, Franciaország, Németország, Ausztrália. A megjelölt célországokból megérkeztek a titkosszolgálatok képviselői újabb ellenőrzések elvégzésére. Nem vitatható, hogy másodszándék is felbukkant a kérdezősködésnél, hisz a szolgálatok keresték azon embereket, akiket alkalmasnak tartottak ügynöki munkára és konkrét célokkal visszatelepíthettek Magyarországra, vagyis a szovjet blokkba. A menekülők többsége persze

erre nem volt alkalmas, illetve hajlandó, így ők éveket(!) vártak a táborokban, hogy ellenőrzésük kiállja a próbát és befogadják azon országba, amit megjelöltek új hazájukként.

Menekült Biztonsági Protokoll, amennyiben már legalább hatvan éve létezett, és a korábbi példák közül Amerikában és Ausztráliában kökeményen érvényben van ma is, miért nem gyakorlat 2016-ban Európában? Kizárt dolog, hogy az itteni titkosszolgálatok elfelejtették volna eme speciális élethelyzetre vonatkozó szakmai szabályzatot. Ráadásul, az adatok ellenőrzésére a XXI. században lényegesen több eszköz és lehetőség áll rendelkezésre. Azonban újra igazzá vált a mindenkori tétel, miszerint a politika dönt, a szolgálatok pedig végrehajtanak, és egyre nyilvánvalóbb, hogy biztonságpolitikai kihívások idején sem változik a szerepkör. A szolgálatok „csak” szolgálnak, még akkor is, ha a politika akarata szakmailag teljesen nonszensz. A kontinensvezetők vakságának következtében, illegálisan, ellenőrzés nélkül zúdult egy év alatt másfélmillió ember Európára. Nincs náluk hiteles személyi okmány, nem kértek vízumot, és a fantomtömeget senki nem állítja meg Európa határainál. De miről is döntött a brüsszeli elit? Paradox módon a minden eddiginél nagyobb mértékű migrációs nyomás közepette éppen hogy nem szigorításról, a védelmi, ellenőrző, szűrő rendszerek megerősítéséről, hanem az eddigi szabályok alternatíva nélküli felfüggesztéséről. Gyakorlatilag hatályon kívül helyezték az MPB-t a legnagyobb szükség idején. Akkor, amikor a stratégiaalkotás európai létkérdéssé vált. Menekültstratégia híján válhatott bevett gyakorlattá az az abszurditás, hogy azt sem tudjuk az ideérkezők közül ki szorul védelemre és kitől kellene megvédenünk magunkat. Bár szükséges eszközök, tudás és felszereltség birtokában képesek lennénk rá, mégsem teszünk különbséget más, de az európai kultúrával együttműködni képes, vagy a korábbi tapasztalatok alapján integrációra képtelen idegenek, és végül de nem utolsó sorban az ellenséges szándékkal ideérkezők között. Szendvicset adunk a szélsőséges iszlám terroristák kezébe, miközben magukra hagyjuk a szíriai keresztényeket.

A politika nem tévedhet a már korábban jelzett objektív okok és feltételek miatt. Tehát kétség sem férhet hozzá, hogy a jelenlegi helyzet szándékos akarat eredménye. Nem az a baj, hogy gazdasági érdek dominál a háttérben, hanem az, hogy hamis, az európai kultúra számára végzetes megoldást eröltet a nemzetállamokra, a demográfiai és munkaerő piaci kihívások megoldására hivatkozva. A döntéshozók kész helyzetet akarnak – akartak – teremteni, amelyből már nem lehet más irányba elmozdulni. A minél gyorsabban és minél nagyobb számú tömeg érkeztetésével visszafordíthatatlan élethelyzetet kívántak elérni. A tőke megkapta amit kért, a hatalmon lévők látszólag gondoskodtak az előregedő társadalom problémájáról a politika tette és megtette a dolgát és kötelességét, gondolták, és mondták. Persze kell a biztonság is, de majd később azt kezeljük, hisz mi vagyunk itthon, minden eszköz és szervezet a rendelkezésre áll. Ezzel intették le a kételkedőket, főként a folyamatosan fokozódó terror vészhelyzetre figyelmeztető európai szolgálatokat.

A következmény már rövid távon látszik, miközben a hosszú távú hatásokba még a szakemberek sem mernek belegondolni igazán. Legalább 600 ezer potenciális muszlim katona tűnt el Európa országaiban, a lakosság félelme, az elharapódzó önbíráskodás, a szélsőségek erősödése, a pártpolitikai csaták az anarchia felé sodorják az Uniót. A stratégiai védelem hiányából adódóan a védekezés taktikai módszerei hatástalanok. A rendvédelmi szervek közel

állnak ahhoz, hogy feltegyék a kezüket, vagy – ami talán szintén nem lenne kívánatos – „átvegyék az irányítást” persze csak szakmai alapon.

A politika soha sem tévedhet, nem létezik a politikai vakság, a hazaárulás pedig nem szerepel a politikai kislexikonban.

Negyedik gondolat: A „Szíria” jelenség

1938. szeptember 30. München. Négy ország, Németország, Olaszország, Nagy-Britannia és Franciaország vezetői aláírják azt a megállapodást, amely rendezti a Szudéta-vidék „vitás” kérdését és gyakorlatilag Csehországot - annak akarata ellenére - feldarabolja. Egy német, ellentmondást nem tűrő politikus – a vezér – akarata érvényesült. Chamberlain hazaérkezve Londonba, a repülőgépről leszállva kijelentette: „Hosszú időre biztosítottuk Európa békéjét!...” 1939. szeptember 1-én kitört a II. Világháború, mely - csak Európában - 50 millió életet követelt.

2016. február 19-én Brüsszelben egy német – megkerülhetetlen – politikus érvényesítette akarata. Kísért a múlt. Megisméltódni látszik a történelmi szituáció, melyet Churchill így jellemezte: „Angliának a háború és a szegény között kellett választania. Vezetői a szegényt választották, és mégsem fogják elkerülni a háborút.”

Európa a globális tőkeérdekeket választotta és tudtán kívül háborúba sodródott, háborúba, melyet Ferenc Pápa III. Világháborúként, Manuel Valls francia miniszterelnök hibridháborúként jellemezte. Mert Németországnak nem *jól jön* a spontán menekültáradat, hanem *érdeke fűződik hozzá*. Bár a hivatalos retorika a humánus, és szolidaritás eszméjéről hangos, nem a *menekültekért*, hanem egy téves piaci felfogástól vezérelve *önmagáért*, saját előregedő, és munkaerőhiánnyal küszködő országáért cselekszik. Ezt akarja, és nem érdekli, hogy más nemzeteknek ebből milyen kára származik. 1945-ben véget ért Európában a II. Világháború. Tíz év múlva mindenki boldog volt, hogy sikerült legalább annyira rendbe hozni Európa országait, mint amilyenek 1939 előtt voltak. Azaz Európa 15 évet elvesztegetett, miközben több mint 50 millióan haltak meg.

Németország dolgos, és nem utolsó sorban olcsó munkáskezeket akar, lévén az uniós országok munkaképes ifjai nem felelnek meg, a végzettségükből fakadó magas fizetési igényük miatt. Olyanokat importál, akik – legalábbis a nyugati tőkés szerint – örülnek akármennyi jövedelemnek, miközben éjt nappallá téve robotolnak majd. Papíron megkérdőjelezhetetlenül működő elmélet. A gyakorlat ezzel ellentétben az, hogy az Európába érkező muszlim fiatalok – nem kevesen közöttük muszlim katonák – jól élni jönnek, és nem szolgálni. Ezen szándékukat mi sem tükrözi jobban, mint hogy eddig mindössze 10 százalékuk élt a felkínált lehetőséggel, és jelentkezett a Munkaközvetítő Hivatalnál. Ahogy beilleszkedni sem akarnak, sokkal inkább hódítani.

A Második Világháború német katonái között is voltak olyanok, akik kényszerből vettek részt a civil lakosság gyilkolásában – mert a háború ezzel jár – de a parancs, az parancs. A 2016-ban Európába érkező iszlám hívők között is akad, aki csak jobban akar élni, és csupán kulturális identitása okán támogatja - hallgatólagosan, vagy tevőlegesen - Európa muszlim megszállását, kultúrájának és szokásainak lerombolását. De a tömeg az tömeg, a parancs pedig parancs.

A német idea – már ami a migrációba bujtatott betelepítést illeti – a Szíriai konfliktusra, háborúra épül. Hitler annak idején a bolsevizmus ellen harcolt és hívta hódításra az őt támogató országokat. Voltak más nagyhatalmak, akik ha egyet is értettek a Szovjetunió lerombolásával, azért időben érzékelték azt is, hogy ők is célpontjai a német életter kiterjesztésének. Ez volt a fegyveres szembenállásuk oka. De nagyon gyorsan eljött az a pillanat, amikor mindenki a pusztaság létezéséért kezdett küzdeni. 1944-re már Németország is hódítóból, túlélni igyekvővé vált. A támadókból védekezők lettek, a megtámadottakból előretörő győztesek.

Szíriában a kormányerők súlyos veszteséget szenvedtek, de az orosz haderő támogatásával új erőre kaptak az elmúlt hetekben. Mert már minden nagyhatalom bekapcsolódott és újabb országokhoz ért el a konkrét fegyverroponogás. Most Ankarában halnak meg tucatszám katonák és persze civilek is. Abban az országban – Szíria miatt – mely NATO tag és az EU tagságára jelentkezett, s tudvalévő, hogy területének kis darabja Európa földjén van. Ezért mondhatjuk tényszerűen is, hogy Európa háborúban áll. Bár a másfélmilliós invázióval eddig bizonyítottan ideérkező, kiképzett terroristák és harcosok jelenlétét is nehéz nem támadásként értelmezni. Ezt Brüsszel ma még elveti. Az unió politikusainak fejében 1938. szeptember 30-át írják. Asztalnál, tárgyalással, a jó szándék deklarálásával fejezik ki rosszsallásukat mindazon, szintén európai politikusokkal szemben, akik fejében nem Chamberlain, hanem Churchill gondolatai motoszkálnak.

Szíriában nem lehet *győzni*, akármennyi hadianyag és katona is érkezik oda, ott „csak” *békét teremteni* lehet. Nem a fegyvergyárak bevételét kell növelni, éppen ellenkezőleg, a pénzcsapok elzárása a megoldás. Egységesen, minden nagyhatalom részvételével, és akarata szerint kell rendet tenni. Ráadásul, aki a harcolók közül megsérti a fegyverletételt, azt közösen ki kell iktatni történelemből.

A következmény: Európában valóban eljön a béke megteremtésének a lehetősége. Nem lesz utánpótlása az itt élő muszlim hadseregnek. Nem lehet kifigurázni a humanitárius segítség szentségét. Nem lesz élettere Európa belső megosztottságának. És megfelelő ellenőrzöttség mellett akár még bevándorlókat is beengedhetünk a kontinensünkre.

Ötödik gondolat: A Negyedik generációs hadviselés

Modern, vagy láthatatlan háború, olyan erők szintézise, melyek észrevétlenül emésztk fel a béke életterét napjainkra az Öreg Kontinensen. Mely folyamatot hiába leplezik le és nevezik nevén egyre többen a Vatikánból, Párizsból vagy a CIA központjából, valahogy mégsem illeszkedik modern, kényelmes világképünkbe. Pedig ahhoz, hogy a hibrid hadviselés keltette helyzetet még eséllyel pacifikálni lehessen, az első lépés a szembenézés...a tényekkel.

A hadviselés *első generációja* a XVII - XVIII. századan volt jellemző. A vonalban, oszlopban és négyszögben harcoló gyalogság kora ez, amikor az ütközetek elfogadott forgatókönyv szerint zajlottak. Nem az ellenség megsemmisítése, hanem egyértelmű előny kivívása volt a cél, és a győzelmet is ez jelentette.

A *második generációs* hadviselés a XIX. század végén a modern technika vívmányainak kísérleti terepasztalán, az ismétlődő puska, tüzérségi gránát, vasút és géptáviró, harci gázok megjelenésével öltött új formát. A csapatmozgás és tüzérségi tűz tömeges alkalmazása jellemezte, miközben a harceljárások továbbra is lineárisak maradtak. A cél, az ellenség haderejének, anyagi hátterének meggyengítése, a hátország potenciáljának a feltörése volt. Csúcspontját a rendkívüli harctéri veszteséggel járó I. Világháború csatáiban fedezhetjük fel.

A *harmadik generációs* hadviselés új fordulatot hozott, hisz megjelentek a non-lineáris harceljárások, a manőver, a gyorsaság, a meglepetés a módszer. Az ellenség megsemmisítése helyett lélektani egyensúlyának a megzavarása, azaz a harcképesség felszámolása került előtérbe. A hátország is érvényes katonai célpont volt, mivel akkorra már a háború totális háborúvá vált. A harmadik generációs hadviselés a vietnami és az úgynevezett „hatnapos” közel-keleti háborúval érte el csúcspontját. A második és harmadik generáció közötti átmeneti időszak és átfedés még ma sem ért véget, hisz léteznek olyan fegyveres erők, amelyek ragaszkodnak a második generációs hadviselés doktrínáihoz és eljárásaihoz.

A XX. század hatvanas éveinek végén kezd kialakulni a hadviselés *negyedik generációja*, mely egy azóta is tartó háborús evolúciós folyamat eredménye. Alapvetéseit láthatjuk Algériában, Afganisztánban, Koszovóban, a Gázai övezetben és a Világ különböző más pontjain.

A *negyedik generáció megjelenésével* az állam fokozatosan elveszítette hadviselési monopóliumát. A harc domináns - látható - formája sajátos módon a felkelés lett, melynek hátterében idegen hatalmak jelentek meg támogatóként, irányítóként (*például* az Arab tavasz Észak-Afrikán végigsöprő hulláma, mely ráadásul egyszerre több országban jelentett összehangolt akciót). A felkelők új szervezési modellt alkalmaztak a decentralizált, látszólag önszerveződő hálózatok szövevényét, melyet szinte lehetetlen megsemmisíteni.

De a legfontosabb változás, hogy nemcsak a frontvonalak, a béke és háború közötti határ is annyira elmosódik, hogy felismerhetetlen a különbség. A harc végképp non-lineárisává válik, nem érzékeljük a hadszínteret, és ebből következően a hátországot sem. Ebben a küzdelemben nincs számottevő különbség civil és katona között sem. A radikális iszlám követői például

egyenesen tagadják a különbségtétel létjogosultságát. A harcot finanszírozzák, vagy a katonáknak szállást, ételt nyújtó asszonyok ugyanúgy a küzdelem részesei. És ha már itt tartunk, a kultúrák is harcban állnak, hisz a keresztény világ ismét védekezésre kényszerül a legeltökéltebb ellenféllel, az iszlámmal szemben. De ezzel párhuzamosan az a hindu India is, amely csak a brit gyarmati uralom alatt szabadult meg muszlim császáraitól, napjainkban ismét erőszakos muszlim hegemonia célpontja lett.

A műveletek ma már egy időben folynak a katonai mellett a gazdasági, politikai, társadalmi dimenziókban, valamint a nemzetközi életben. Ezen a nagy és tágan értelmezett területen szétszórt, kis létszámú alakulatok küzdenek, melyek jellemzői a mozgékonyosság, a rögtönzés, és a rajtaütés képessége. A szaknyelvben sivatagi nomád eljárásnak nevezett akciók túlterhelik a védelem vezetési és irányítási rendszerét. *Példa* erre az Iszlám Állam harcászati taktikája, ahol látható, hogy légi támadások mellett egy szárazföldi offenzíva hosszú háború kockázatával járna.

A katonai cselekményeken túl megjelennek olyan eljárások és eszközök, amelyeket eddig nem tekintettünk a hadviselés módszerének. Törvényes politikai tevékenységek sora, köztük tömeglázító demagógia, utcai politizálás, zavargások támogatása. Valamint bekapcsolódik a „mindennapi terrorizmus” azaz a bűnözés is, amely magával hozza az erőszakot. Az európai polgárjog nyújtotta védelem, párosítva az ellenség gátlástalan magatartásával, a törvények felrúgásával garantálják a káoszt. Kijózanító példa volt erre 2015. december 31.-én Kölnben és más városokban szervezett szexuális bűncselekmények sora.

Végezetül megjelennek a genfi egyezmények szerint törvényellenesnek minősülő harceljárások, magatartásformák. A foglyok megcsonkítása, kivégzése éppúgy ide tartozik, mint a szabotőrök zavartalan működése. A legdöbbenetesebb példa erre, hogy a hatóság – a látszólagos béke miatt – nem járhat el az embercsempészekkel úgy, mint szabotőrökkel. A kémeket és szabotőröket ugyanis háborúban nem védi a hadifoglyokat megillető klauzúra. Eljárás nélkül azonnal „kivonhatók” a rendszerből. Ma azonban az állam atrocitásra nem válaszolhat hasonló módon.

A negyedik generációs hadviselés nem az előző három hadviselési forma logikus folytatása, vagy fejlődési eredménye. Sokkal inkább a harmadik generációs „újraértelmezése”. Nem nemzetek állnak szemben egymással, sőt a szemben álló felek sem mindig egyértelműen beazonosíthatóak, a kiváltó okok azonban láthatóak, hiszen éppen az állam általános legitimációs válsága generálja a negyedik generációs hadviselést.

A kiváltó okok közül néhány:

- A nemzetek fölött átnyúló nemzetközi szervezetek befolyása megnőtt, miközben a rossz döntésekért, sem az adott szervezet, sem annak tisztségviselői nem vállalnak felelősséget. Ilyen szervezetek az ENSZ, EU, NATO, Iszlám Államok Konferenciája, Világbank, stb. Jó és mindennél aktuálisabb példa a folyamatra, hogy az EU elhibázott migrációs politikájának felelősségét és következményeit, a tagországokra akarják hárítani. (Görögország nem megfelelően védekezik, Magyarország nem fogadja el a kvótát.)

- De megjelennek olyan nemzetközi szervezetek is, amelyek semmilyen módon nem kötődnek nemzeti értékekhez, ilyenek a médiabirodalmak, multinacionális cégek, vallási mozgalmak, de vannak bőségesen illegális rendszerek, úgy mint embercsempész- és kábítószer hálózatok, nemzetközi terrorszervezetek.
- Külön kategóriát alkotnak - több százezres nagyságrendben - NGO-k (Non Governmental Organization) akik készek szembeszállni a fennálló renddel és törvényekkel, akár kormányok megdöntésére is szövetkezve. (Nehéz persze elképzelni, hogy a háttérükben ne lenne idegen hatalom akarata.)

Korunk legnagyobb és ma még kontrollálhatatlan kihívása mely támogatja a „felkelőket” a negyedik generációs hadviselés katonáit – az információtovábbítás és a közlekedés szédítő fejlettsége. Elsősorban az internet, mely normál helyzetben az életünk segítője, de rossz kezekben a nyugalom és megszokott világunk sírásója lesz. Az ellenség ezt az eszközt hatékonyabban képes támadásra használni, mint ahogy a hatóságok védekezni tudnának.

Ráadásul a probléma éppen az, hogy a negyedik generációs hadviselés gyakran nem érzékelhető, épp az új módszerei és non lineáris mozgása miatt. Olyan „harcosok” is támogatják a hadjáratot, akik nem is tudják – jóhiszemű céljaik miatt – hogy rosszindulatú stratégia áll a háttérben.

A hadászatban az nyer, aki előbb ismeri fel az ellenség módszerét, és képes megfelelő választ adni arra. Európa számára elérkezett az idő, hogy őszintén, reálisan mérje fel jelenlegi helyzetét, hogy legalább védekezzen, ha már ráeszmélt, hogy megtámadták.

Hatodik gondolat: Európa jövője az invázió tükrében

Jó lehet, a történelemben fegyveres, nagytömegben, egy másik ország területén végrehajtott behatolást értjük invázió alatt. Megjegyzendő, hogy ritkán fordult elő a múltban, hogy látszólag fegyvertelen tömeg képes volt kerítéssel és rendőri-katonai alakulatokkal védett országhatárokon majdhogynem zavartalanul áttörni. Miközben a támadott ország határőrei nem lötték halomra őket.

Úgy tűnik mindig tanul a történelem, miközben semmiből nem tanulnak bizonyos politikusok. Még az egyszer-egynek tűnő leckékből sem. Hisz a macedón- görög határon rendőrök és Európát megszállni kívánó bevándorlók néznek farkasszemet. Jönnek okmányok és vízum nélkül, türelmetlen arroganciával és azzal a tudattal, hogy küldetésük az élettér megszerzése épp úgy, mint az egy igaz hit, az iszlám, terjesztése. S ez az a pont, amikor fel is mentik saját magukat olyan fogalmak alól, mint a törvényes rend, a kötelező szerénység a házigazdával szemben, vagy a minimális tolerancia más kultúrák iránt.

Szóval, jönnek és nem kopogtatnak, hanem vasrúddal törnek utat a drótkerítésen ami próbálja útjukat állni. A probléma lényege, hogy az Inváziót – mert senkiben ne legyen kétség, hogy nem migráció, hanem invázió zajlik – csak megelőzni lehet. Amikor elindul – hagytuk, hogy elinduljon, sőt Berlinből és Brüsszelből még biztatták is őket – már nem lehet megállítani.

Megelőzni az áradatot Törökország tudja. Megállítani esetleg a görög partokhoz vezényelt nemzetközi flotta, de az is csak teljes harckészültségben. A macedón határvédőknek esélye sincs arra, hogy tartósan feltartóztassák az egyre dühösebb és erőszakosabb muszlim katonákat és kísérőiket. A legrosszabb hír az, hogy senki más sem tudja útjukat állni. Görögország után elesik majd a sorra kerülő országok mindegyike ahol áthalad az inváziós hadoszlop. Ebből következik, hogy Európa belsejében kevés reménnyel kecsegtet a védekezés.

Nem szabad tovább gyengéséget mutatni például azzal, hogy katonákat lőparancs nélkül küldenek uniós országok a határok „védelmére”. Még inkább felbátorodnak a fegyverhasználathoz és nem csak a fegyverek látványához szokott muszlim harcosok. Miközben az európai országok hadseregeit demoralizálja, hogy képtelenek igazán hatékonyan működni. A katonákat mindenhol a haza védelmére képezték ki. Nem pedig arra, hogy egy idő után meghátráljon az invázióval szemben.

A török katonák bevetéseket hajtanak végre a török-szír határnál, és egyre hangosabban követeli Ankara, hogy a NATO többi tagja is támogassa akcióikat. Kapjanak fegyvert, pénzt és nemzetközi fórumokon mellettük érveljenek. A török katona félreáll, félrenéz amikor útlevél és vízum nélkül szállnak fel mindenre elszánt tömegek azokra a kompokra, hajókra és csónakokra amelyek NATO szövetségeseik országait készülnek lerohanni.

A görög rendőr és katona próbálja visszafordítani a partjai felé közeledő, nem kívánt tömeget. Kevés sikerrel igyekszik megállapítani identitásukat, hogy a végén papír fecnit nyomva a kezükbe útjukra bocsájtásuk őket. A görög rendőrség a macedón-görög határnál azon drukkol,

hogy a macedón oldalt védők feladják és a tömeg, bevándorlók, muszlim hódítók családtagjaikkal – azaz az invázió tagjai – mielőbb elhagyják Hellasz földjét.

S mindez hogyan folytatódik? Ugyan úgy. Vagyis, belépésnél ellenállás, kilépésnél segítség, hogy a nem kívánt áradat mielőtt átlépje a szomszéd ország határát. Németország is így cselekszik majd nagyon rövid időn belül. Miközben az invázió mértéke egyre nő Európa földjén. A védelem jelen koncepciója és operatív végrehajtási módszere alapján kontinensünk 2017-ben kapitulálni fog. Ami azt jelenti, hogy vagy elmenekülünk mi őslakosok vagy elfogadjuk, hogy a saria törvényei szerint kell élnünk saját hazánkban. Persze titokban gyakorolhatjuk zsidó, keresztyén vallásunkat és otthon asszonyaink, lányaink lazábban is öltözködhetnek, mint az utca forgatagában.

Vagy munkálni kezd bennünk az életösztön. Elzavarjuk azon kollaboránssá vált politikusokat, akik az inváziót támogatják. Katonáink betöltik fegyvereiket és önvédelmünk érdekében, és a demokrácia törvényei szerint indokolt helyzetben, használják is azokat. Mi pedig nem lévén más esélyünk kifosztjuk a kaszárnyák M-zárolt készleteit, hogy megvédjük házainkat, városainkat, országainkat. Mert könnyen lehet, hogy ez 2017-ben a jelenleg a macedón-görög határon folyó események következménye.

Persze elkerülhető a vérontás, ahogy az invázió és a tömegek kétségbekevergetése is. Helyreállítható a rend még az eszement Európai Unióban is. Csak vissza kell állítani a józanész hatalmát. Le kell zárni Európa határait az illegális mozgás előtt, a törvénytelenül itt lévő embereket ki kell utasítani és be kell fejezni a szír konfliktust. Nem kell más, mint hogy a nagyhatalmak belássák, a XXI. században katasztrófával jár az expanziós politika és még megnyerni sem lehet a háborút. A globális érdek nem a gazdaságról szól, hanem az emberiség jövője a tét. Persze ideig-óráig el tudunk bambulni, de az életösztön minden érdeket fölülír. És tudjuk mi a dolgunk...